

Jeg noterede mig, at hr. Arne Toft i sin daværende egenskab af formand for Det Skæve Danmark i august 2001 udsendte en pressemeddelelse, hvor hr. Arne Toft sagde, og jeg citerer ordret:

»For os at se kunne Indenrigsministeriet lige så godt have ydet tilskud til kommuner med mange rødhårede.«

Det var en karaktergivning af den måde, som den daværende regering håndterede udfordringen med de vanskeligt stillede kommuner på.

Det står i skærende kontrast til formanden for Det Skæve Danmarks reaktion på den måde, den nye regering håndterede samme problemstilling på i august sidste år, hvor formanden for Det Skæve Danmark, Flemming Eskildsen, til Ritzaus Bureau den 21. august udtaler: »Vi har været tilfredse med særordningen i år.«

Der er da kontrast i de ting. Så ligner det altså ikke noget at stille sig herop og nærmest sådan tegne et billede af, at under den daværende tidligere socialdemokratiske regering, som har ansvaret for det udligningsregime, vi lever med nu, var det nærmest paradisiske tilstande.

Når den gamle regering lagde en halvtredser på bordet i forhold til de skæve kommuner, lægger denne regering nu 94 kr. på bordet. Hvor den daværende regering havde en definition af de skæve kommuner og de svage kommuner og de vanskeligt stillede kommuner, der betød, at de penge blev spredt ud, giver vi dem nu mere målrettet, og lovforslaget her lægger op til at forfølge den linje, der blev lagt sidste år.

I 2002, det var dengang med de paradisiske tilstande, hvor hr. Arne Toft var formand for Det Skæve Danmark, var der 13 kommuner, der modtog et særtilskud på over 500 kr. pr. indbygger. I indeværende år er dette tal steget til 44.

Jeg trækker bare de her ting frem, for man kan jo komme med al sin retorik, men på bundlinjen har denne regering lagt en linje, hvor vi i den grad har forsøgt at rette op på den udsultning af de vanskeligt stillede kommuner, som den gamle regering har taget ansvaret for. Det er sådan set i forlængelse af den linje, at vi nu fremlægger forslaget her, som betyder, at vi nu har en særlig ressource på 0,5 mia. kr. Det er mere, end tilfældet var sidste år.

Så bliver der sagt, at vi stjæler. Vi stjæler ikke noget som helst. Altså må jeg ikke lige erindre om, at det, kritikken her går på, er, at vi ikke ud ligner mere. Det er det, jeg kan forstå kritikken går på, nemlig at det ikke er nok, at vi tilvebringer 0,5 mia. kr. målrettet mod de vanskeligt

stillede kommuner; det skulle egentlig være mere.

Pr. definition er en udligningsreform jo udtryk for, at man flytter penge, og derfor er det da helt oplagt, at den halve milliard kroner, der tilvebringes som en slags mulighed for at målrette en saltvandsindsprøjtning i forhold til de vanskeligt stillede kommuner, finansieres af kommunerne selv. Sådan må det jo være.

Havde vi gjort det, sådan som jeg kan forstå man gerne vil have det, skulle det jo være endnu mere. Nu tager vi og tørrer et meget tyndt lag smør, vil jeg sige – det kan være, at man i kommunerne ville foretrække margarine, det medgiver jeg så – men et meget tyndt lag margarine eller smør af alle kommuner for at lave en smørkrukke, således at vi har mulighed for at smøre et tykt lag ud dér, hvor det virkelig batter.

Det er det, vi gør, og det gør vi åbent, vi gør det ikke i det skjulte, hvilket står i skærende kontrast til sidst, man kiggede på de her udligningsting, hvor Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, CD, SF og Enhedslisten sad bag lukkede døre og aftalte en mekanisme, og så kom man ned i Folketingssalen med et forslag, og så var det bare sådan. Vi fremlægger det her helt åbent til diskussion.

Kl. 19:10

Spørgsmålet om, hvilke ressourcer der så i øvrigt er i den kommunale sektor, er jo, som flere af regeringsordførerne har været inde på, et spørgsmål, der afklares ved økonomiforhandlingerne. Derfor kan man ikke statuere, at vi tager noget fra nogen.

Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at den midlertidige forhøjelse af puljen til de vanskeligt stillede kommuner, som blev aftalt sidste år, netop blev aftalt for år 2003. Det vil sige, at der ikke var nogen aftale om, at staten skulle finansiere det videre end 2003. Det er altså det ene element.

Det andet element er, at vi nu skaber en mekanisme, således at vi kan lade den midlertidige refusionsordning i forbindelse med grundtakstreformen afløse af en ordning, hvor kommunerne modtager et fast årligt tilskud. Det betyder, at der i højere grad bliver sammenhæng mellem ansvar og finansiering, og det betyder sådan set, at intentionerne bag grundtakstreformen, som jo et bredt flertal i Folketinget står bag, nu kan virke i praksis.

For det tredje betyder lovforslaget, at en række midlertidige ordninger, som efter de gældende regler udløber med udgangen af 2003, videreføres for de kommende år. Dermed har vi alt-